

ELVESZETT IROMÁNY

Kedves Olvasó,

Örvendek, hogy megtisztelsz figyelmeddel! A nevem, teljes formájában szeretem csupán. Akik kedvelnek, a teljes nevem használják, akik nem igazán hozzá raknak egy kicsinyítő képzőt. Ami leginkább bosszant, ha másnak is hasonlóképp mutatnak be. Kettőezer négyben születtem Erdély egy kisvárosban minek nagy része magyar, amikor megszülettem a románok csupán betelepített szakembereket jelentettek különböző szakmai területeken, mint a rendőr és az orvos. A szüleim is magyarok, sőt időnként székelynek vallják magukat. A legeslegkorábbi éveimről három fotó album és három kazetta maradt fent. Külső szemmel jó kis gyerekkorom volt. Édesanyám K alapvetően egy vonzó művelt nő volt, ragyogó kék szemekkel és sötétbarna inkább feketébe átmenő fürtökkel cipőit kistáskához kosztümhöz igazította. Hetente manikűröztetni fodrászhoz kozmetikushoz járt. Annak ellenére, hogy rekord mennyiséget tudtam vele üvölni és megszegtem minden szabályt, amit valaha felállított, figyelmen kívül hagyni a büntetést. Ő volt a Disney hercegnőm. Franciául németül és románul beszélt és fordított illetve könyvelt, kecsesen cigarettázott. Egy erdélyi Audry Hepburn. Mivel apám cégénél tevékenykedett pénzügyre jártunk, bankba és postára. De nem csak vele apám minden csinos titkárnőjével voltam bankba szerintem. Anyámon kívül csak egy szép nőt ismertem Andrea Esca-t a pro tv híradóból. De ő szőke volt, szóval anya mellé második helyre befért. Apám L nagydarab ember és örmény gyökérinek hála kicsit szebb Szörfűlünél a funtineli boszorkányból. A modora is néha természetéhez igazodik, mely egy gyermek számára igen szórakoztató felnőve inkább fárasztónak mondható. De zenei ízlése kiváló, illetve ha a magyarokról vagy magyar dolgokról van szó élő lexikonná válik. Illetve különös képessége, hogy kis túlzással mindenhol vannak, rokonai. És mindenkinek igyekszik vissza vezetni az etnikai származását családnév alapján.

Még óvodásként rászoktam a hisztire, a legjobb védekezés volt mindenre. Apám egyszer elnászpángolt virgáccsal hat éves koromba. Mire üvölni kezdtem és sírtam egy hétig. Tudatosan emlékszem, hogy rájöttem, hogy működik. Utána a lételemé vált, ha nem az volt a mit én akartam ezt finomítottam remegéssel, illetve idegi alapon lázzal. Kamu ájulni és vérszegénységet színlelni mostanában tanulok. Az még nőiesebb, mint a sima sírás. Ehhez hozzá járult nagymama is. Ő mutatta be nekem a sörgyári kaprició című filmet illetve a Sissy filmeket. Úgy teáztunk, mint a filmekbe, megtanultam, hogy helyezem a szoknyám, ha leülök illetve, hogyan száljak ki a kocsiból, ha szoknyát viselek. Okkal rajongott a viktoriánus dolgok ért álszent módon tagadta az élet mindennapi dolgait. Ha egyedül csinált valamit és mi észre vettük, úgy szégyellte magát mintha gyilkosságon kaptuk volna. Valahogy mindenki mástól is ezt várta el. Titokba dohányzott, amin nem szabadott rajta kapni saját lelki nyugalomunk érdekében. Minden biológiai folyamat tabu volt neki és fájdalmas a fotószintézisen kívül. Illetve jó katolikus módjára kontrolált mindent. Ébredés után vizelési ingerem kellett legyen, és neki ott kellett lennie. Minden ilyesmi dolgomról be kellett számolnom neki. Az edukációt fájdalmas történetekkel oldotta meg. Csúnya szónak nevezte a bor a sör és a cigaretta szavakat, amikkel egyet értek csak, hogy ő ezeket rendszeresen és túl gyakran csinálta. Én azt hiszem

innen tanultam meg stikában csinálni dolgokat, mintha magam elől is elakarnám titkolni dolgokat. Én is ok nélkül kezdtem titkolni a kedvenc színem, illetve a tényt, hogy írni tanulok. Nagy csoportba megtanultam leírni a butterfly és a love angol szavakat. Teregetés közben memorizáltam ezeket a szavakat. Szem magasságba lógtak velem szembe ezek a feliratok a pólóimon. Mamától azt tanultam még, hogy ha jelezni akarom valakinek, hogy közeli barátom kell, egy közös titkunk legyen. Ha nincs, ilyesmi ki kell találni egyet, de a felnőttekkel mind kiderült nem kell nagyon erőlködni, hogy titkot találjak. A felnőtteknek úgy általában az élet ciki csak nem mondják ki, mint a tinik. Cserébe sok szabályt találnak ki, ennek igazolása, amely tovább örökítik a fiatalabb generációra.

Óvodásként délutánként balett óra, rajz órákra jártam, illetve gyakran kirándultam szüleimmel. Valamint játszó délutánokat szerveztek az anyukáink. Anyukám és barátnői hálózatszerűen szerveztek bulikat cserélték ruháinkat, játékaikat szemetes zsákokba. Tizenkét éves korig mindegy volt, hogy fiú vagy lány egy egy pulcsi, póló vagy nadrág. Ezek a ruhák végül a falusi gyerekek és azoknak testvéreinek barátainál foszlottak el.

Nos, az iskolával kapcsolatban rengeteg emlékem van. Én megszeretem a tanulást a saját ritmusomba még iskola előtt. Anyukám tanítónő múltjának köszönhetően projekt munkának tekintete az iskoláim. Így némi nyomás hatására oda kerültem ahova ő akarta. Hét éves voltam ekkor. Mindenki ekkor kezdte körülbelül az én generációmba. Első fél év után derült ki, hogy tökéletesen nem érdekel az iskola, sőt szociális részéhez abszolút, nem értek. A tanulás maga érdekelt továbbra is. És azóta sem vagyok egy társalgási géniusz, bár vizsgálatok szerint nem vagyok autista csak diszgráfias és diszgráfias. Éreztem anyámnak csalódást okoztam. Ő a kommunizmusban nőtt fel így neki este nyolckor aludni reggel hétkor kelni négyig emberek közt lenni jó volt. Nekem a mai napig gyilkos és szorongásom lesz tőle és attól, hogy ezt kifejezem, még inkább erősödik. Romániában az első két osztályba egyig tart az óra. Onnantól délutáni nevű intézmény van. Ilyenkor a gyerekek az iskolába ebédelnek és megoldják a házi feladatokat illetve szabad foglalkozás van. Négy évig voltam ennek, intézménynek tagja és utáltam szívből. Fáradt voltam általában mentálisan a tananyag egyszerre sok volt. Délutánként modern táncra jártam, valamint januárba egy Kenguru nevű matek versenyre. Romániában az első négy osztályba minősítések vannak. I mint Insuficient nagyon rossz S sufficient rossz B mint Bine az az Jó Foarte Bine annyit tesz nagyon jó. Évről évre lett jobb a teljesítményem a Kenguru versenyen, melyeket minősítésekkel értékelték, 4-dikben Bine lettem mely ért nem járt díj. De a tanítónőm vett nekem egy ív matricát és egy füzetet a négy év kitartásért. Anyám nem hagyta, hogy beírják a tanulási nehézségeim. Mivel Romániában fogyatékoságnak minősül és mert ő pedagógus ez rá nézve szégyen. Logopédus, hoz jártam 4 évet, utáltam az egészet. Olyan feladatokat oldottunk, mint órán és leszidtak, mert nem sikerült megoldani ott sem. Illetve anyám bevezette a javítás fogalmát. Délután elvett a suliból, utána magán óráim volt általában hatig. Utána bevásároltunk és megírtuk a javítást. Ami abból állt, hogy leírtuk a helytelen szavakat a házi feladatokból és órai jegyzeteimből. Aztán túl sok helytelen szó lett, illetve olyan fáradt voltam, hogy a javítás szót is elírtam. Ilyenkor magam elé bámultam. Anyám eközben Prahova vale fehér bort ivott, így ez volt az első dolog, amit megtanultam kiolvasni románul. Amely magyarul annyit jelent Prahova völgye. Emellett zongoraórára kezdtem járni, hozzá tennem nincs tehetségem a zenéhez. Semmi szinten nincs tehetségem hozzá. Valamiért abba is kitartó voltam.

Negyedikben elméletileg az utolsó tanuló voltam. Mégis ugyan abba a túl hajtós suliba kerültem. Addigra rászoktam az evésre, mint megnyugtató tevékenységre és a növekvő súlyom miatt lovagolni kezdtem tánchelyet. Ötödiktől heti négy magán órám volt egy héten. Emiatt a suliba szinte csak az evés ért jártam be és plusz tíz kiló feleslegem lett. Ha írtam összekevertem a román és a német betűket a magyarral. Apám ilyen tájt kezdett kártyázni, járni falura. Anyám már egyedül ivott a kazánházba, rendszeresen voltak beszélgetéseink a tönkre tett életemről. Melyek azóta is tartanak. Első osztálytól magán tanuló akartam lenni. Ez soha nem jött össze. A lovardába ahol jártam anyám kivirágzott. És apám cégétől átment a lovardához és én ráfüggtem az orrspray-re. Ez több mint öt évet tartott az életembe. Lett egy fiú és egy lovarda korszakom és 3 évre belezúgtam egy srácba elkezdtem bulizni, járni. A hormonjaim az egekbe ugrottak. Kipattogtam, a lépcsőn ölbe kellett levinni egyes esetekben, mert nem bírtam a fájdalommal. A hónap felébe orvos bevonás nélkül, has fogót, fájdalomcsillapítót és egyéb gyógyszereket kezdtem szedni a körülöttem élő felnőttek gyógyszeres szekrényéből. Nem zavart ez különösen senkit, a ható anyag nem érdekelt, ahogy szakember véleménye sem. Egyedül nyugtatót és altatót nem adtak nekem. Illetve alkoholt tiltották, de azt loptam magamnak a körülöttem élő felnőttektől. Ez idő alatt nőies lettem, plusz húsz kiló plusz súlyom, valamint titokba elkezdtem felnőtt irodalmat olvasni és sminkelni. A fiúk elkezdtek molesztálni a tornaórákon, engem és lány osztálytársaim, valamint ránk törni az öltöző ajtót. Tehát kamasz lettem! Kislány korom óta azt hittem, hogy a következő periódusba szebb leszek. Már nem hiszek, benne sosem leszek szebb. Genetikailag nézek, ki asszonymnak akármit művelek. Egyre kevésbé váltam motiválttá a tanulásra a magán órára a lovardába járásra. Csak egyedül akartam lenni. Csak az utazás lelkesített igazán illetve a könyvek abból is a felnőtt irodalom. Hetedik osztály vakációján meghalt nagyapám. És bennem is meghalt a szeretett a családom felé. Felébredt bennem a vágy az érzelmi mély támogatásra. Vagy csak felismertem, hogy így van ezt én sem értem. Utána anyám már csak otthon ivott, apám alig volt otthon. Kártyázott falun, könyveltem el. Vagdosni kezdtem magam és naplózni. Nagyapám az év júliusában halt meg, novemberben öngyilkosságot kíséreltem meg. Eret akartam vágni, nem jött össze. Az év karácsonyán tudtam, meg hogy apámnak szeretője van. Nyolcadik osztály végére semmi féle szeretett nem maradt a családom felé a szívemben. De rá kaptam a gyógyszerekre a hazudozásra az olvasásra és a fiúkra és a lányokba. Persze titokba és online. Valamint ráfüggtem a nacionalizmusra és a feminizmus eszméire. Mind kettő a helyzetemből adódott. Rájöttem, hogy biszexuális vagyok, melyet időről időre a környezetem tudtára adok. A nyolcadikos vizsgám, mint várható volt pocsékul sikerült. A szomszéd város gimnáziumába kerültem. Anyám kedvéért kisírtam, hogy ne buktassanak meg. Akkoriba, ha dumáltunk a vége az lett, hogy megpofozott néha most is megpróbálja. Egyszer, amikor megakart ütni a falhoz löttem és közöltem, hogy hagyjon békén. Megfogattam, hogy engem nem üthetnek meg. Azon nyáron függtem rá a strandolásra. Volt, hogy reggel nyolcra ott voltam és minden nap mentem valahova, ha nem strandra, akkor vásárolni vagy könyvtárba. Illetve utazgattam egy ideig apám társaságában. Egyszer megpróbáltuk anyámmal is, de pocsék volt.

Valahogy kilencedikes lettem és bentlakásba is kerültem két hónapra. Nem volt kedvem iskolába járni, de a szüleim döntöttek. Azon szeptemberben elváltak a szüleim. Apám faluba költözött az új párjával. Két hónap után pánik rohamaim lettem és három pszichológushoz kezdtek járatni. Felírtak valami nyugtatót, ami egész napra kiütött és zombivá tett. Azt hihetnék

örültem a nyújtatónak, de nem. De inkább nem szedtem, hanem inkább egyszerre hármat egy sörrel. Ezt persze titokban csináltam tudtam, hogy rossz. De akkoriba menekülést jelentett kínzó gondolataim elől. A gondolatok eltűntek a fejemből 8 órát bámultam a semmibe. Mintha az adatközpontot áramtalanították volna. A kilencedik fele erről szólt, illetve némi nyugtatás hatására könyörögtem a tanárainknak, hogy ne buktassanak meg, abban az esetben nem jött össze. Illetve még ősszel volt egy fegyelmi tárgyalásom az iskolában a beilleszkedési problémáim és pánik rohamaim miatt. Kitiltottak a bentlakásból és két hét el távot kaptam. Osztályfőnököm vette papírra kézzel három példányba a jegyző könyvet. Valószínűleg velem ellentétben nem hajlamos az inhuvely gyulladásra. Én közben véresre téptem és kapartam az arcbőröm és a kezem bőrét. Akkoriban a csípő csontom és a térdem vagdostam fém üdítő kupakkal és konyhakéssel. Anyám akkora teljesen elvezetette szülői jelenlétét. Vacsorára pizzát ettem, kólával és túró rúdival. Ezt háromnaponta újtottam mire rájöttem, hogy inkább megtanulok főzni. Már előtte való nyár óta fokozatosan átvettem a háztartási feladatokat. Karácsony körül jött rá anyám, hogy én mosom a ruháinkat és tudom használni a háztartási gépeket. Kilencedik áprilisában jött a covid 19. És én imádtam, hogy karantén. Az első időszakba a balkonon oldottam a feladatokat. Fogytam húsz kilót attól, hogy nem volt feszültség, amitől egyek. Emellett rengeteg ponyvaregényt olvastam. A korábban rejtett regényeim halomba álltak az ágyam mellett a kedvenc részeknél becímkezve. Akkoriba próbáltam megmutatni a családomnak az érdeklődésem, de érdeklődés hiányában egy idő után nem próbálkoztam vele. Akkora anya már magáról se tudott gondoskodni és egyre gyengébb lett. Azon a nyáron rájöttem, hogy anya megfog halni. A felfedezés után végig sírtam az estét és elengedtem anyát, mint tekintélyt parancsoló számomra fontos személy. Teljesen én kezdtem gondoskodni magunkról. Tizedik osztályba két és fél hónapra anya szanatóriumba is került. Imádtam egyedül lenni, ráfüggtem Wass Albert Funtineli boszorkány trilógiájára és a Márai regényekre. A karantén alatt a nem igazi barátok eltűntek csak Csipkerózsika maradt.(Én ragasztottam rá ezt a becenevet.) Ekkor ismertem meg Á-t. Ő egy ismert család legidősebb fia volt, Csipkerózsika hívta el szilveszterezni, mellé hívtuk még Midori-t. Megpróbáltuk a barátságot és végül valóban barátok lettünk. Egyikünknek sem volt valami barátkozás típus. A következő pár hónap örült lett. Havonta találkoztunk együtt négyen általában nálam, én főztem vagy sütöttem valamit, dumáltunk és társasoztunk. Anyám vagy volt, vagy nem, vett nekünk piát, süttött sütit de nem nagyon szolt bele. Nekem plusz feladat lett törődni vele. Az azt követő nyár velük lett tökéletes. Sokan azt hitték Á meleg, mivel biszexuálisnak vallotta magát mindenki előtt egy nyári táborba. Azzal szórakoztunk, hogy kézen fogva mászkáltunk vele az utcán. Gyakran jártunk ékterembe, vagy néztünk filmet. Ez kitarott a gólyabál szezoniig, mivel egyes szexista srácok miatt ingyen volt az alkohol Á-nak és az úgy nevezett barátnőinek. Csak kettőezer huszonegy volt és Romániában a vírus miatt volt egy kis zaklatás igazolásokat illetően, de nem vették komolyan az alkohol fogyasztási korhatárt. A bezárási időt annál inkább. Aztán bejött az oltás igazolás és mindennek vége lett. Á közben egyre rosszabbul lett mentálisan. És kísérletei lettek az öngyilkosságra, végül karácsony előtt két héttel öngyilkos lett. Ami ez után következett az fél év gyász. Ami nehezítette ezt az időszakot, hogy akkor már vissza kellett menni az iskolába. És nem igazán jöttem ki az egyes tanárainkkal és egyes osztálytársakkal. Anyám magát megemberelve támogatóan viselkedett. Minden nap megihattam két sört és kaptam egy csináld magad lampion készletet a szupermarketből. Illetve bejárt dolgozni is és hagyta, hogy én készítsek magunknak ebédet. Akkoriban lettem

vegetáriánus ezért általában salátát ettünk vajban pirított gombával és pirítós kenyérral. Szándékosan dicsérgette, pedig még hat hónapig kellett ezt ennie. Emellett örült módon kezdtem tanulni. És felvettem magam egy diákszövetségbe. Ha nem tanultam, akkor színeztem, mindez arra volt jó, hogy ne örüljek meg. Huszonkettőre jó tanuló lettem, vagyis inkább úgy fogalmaznék, hogy a közép mezőny elejére kerültem. Barátaimmal hetente találkoztunk. Kettőezer-huszonkettőre végzősök lettünk. A lányos csapatunk két fiúval bővült. Paraschiv-ot Csipkerózsika hozta be úgy, mint Midorit és Á-t. A diákszövetségben ismertem meg Szimbádot egy hétvégi rendezvényen. Az Eötvös Loránd Tudomány egyetemre jelentkeztem magyar irodalom szakra. Mivel arra engedtek el a szüleim. Valójában színművészetet, francia nyelvet és irodalmat és művészet történelmet akarok tanulni. De nem tervezem a családom orrára kötni. A végzős évembe sikerült egy emelt magyar irodalom érettségit tenni, de román nyelv és irodalom érettségim meg buktam. Erdélyben kevés magyarnak sikerül a román érettségi. Nehéz anyanyelvi szinten el sajátítani számunkra a román nyelvet. A barátaim nagyjából mind bejutottak ahova akartak menni. Én júliusban találkoztam jelenlegi párommal társkeresőn. Anyám férjhez ment az év őszén és Magyarországra költözött. Én érettségire készültem és munkába álltam egy raktárba. Ahonnan két hónap után átmentem jelenlegi munkahelyemre ahol csomagolok. Kettőezer-huszonnégyben sem sikerült az érettségi, szóval most is érettségire készülök és felvételizem. A vírus után bezártak a fiatalos helyek a városba. A barátaim egyetemre költöztek.

Jelenleg budapesti egyetemekre felvételiztem, mert azt hiszem, szerelmes vagyok a városba. Nem tervezek hozzá járulni a romániai közneveléshez semmilyen formában. Nem felejtettem el, Á-t és a sok év csatározást, hogy komolyan vegyék a zaklatást és mentális betegségeket. Illetve úgy érzem a romániai oktatás nem a legfontosabb tényező csoportnak, avagy a gyerekeknek szól, hanem a pedagógusnak és a szülőknek. Kettőezer harmincötre szeretnék Budapesten diplomázni, megjárva egy cserediák programot. Szeretnék megtanulni helyesen beszélni franciául a francia intézetben. Céloom a c1-es francia nyelvvizsga. Valamint szeretném magam színésznőként is kipróbálni magam. Főként a János vitézből játszánám el a francia királykisasszonyt valamint a Sirályból Mását. Tervben van, hogy mentálisan feldolgozzam traumáim ez állttal jó példát mutassak az utánam jövőknek. Szeretnék könyvet írni, főleg anyámról azt hiszem és rólunk. Rólunk, akiknek küszködését a legalizált iskolai erőszak okozta. Iskolarendszerünk legalizálja az erőszakot a tekintély alapú rendszerrel az által, hogy a gólya hagyományokkal érvényben tartja illetve, hogy az alsó tagozat fegyelmezését a tanári kar a felső tagozattal oldja meg. Hiszek abban, hogy minden generáció és annak minden tagja egy lehetőség a változásra. Kettőezer-harmincötre diplomásként egy olyan világba szeretném világra hozni gyermekeim, ahol egyelőek lehetnek nem csak esélyekbe, hanem emberként is.